

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.668/2015/6.szám

A Kúria a Dr. Molnár Angelika ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a Dr. Tarcsi Csaba jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság, mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatóságának jogutódja alperes ellen adó ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. május 20. napján kelt 14.K.27.656/2014/15. számú jogerős ítélté ellen a felperes által 18. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.K.27.656/2014/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 267.500 (kettőszázhatvanhétezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és K. D. szántó művelési ágú területeket vásároltak egy birtoktestben, majd azokat belterületbe vonatták és engedélyeztették a telekalakítást. Az így létrejött önálló telkeket mind a felperes - a 2010 évben 3, 2011 évben 9 esetben -, mind tulajdonostársa értékesítette, úgy, hogy az ügyletek után nem fizettek áfát.

Az elsőfokú adóhatóság a 2010-2011 évre áfa adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott a felperesnél. Az elsőfokú hatóság a 2011 évre áfa adónemben 2.675.000 Ft adóhiánynak minősülő áfa adókülönbözetet állapított meg a felperes terhére, amely után adóbírságot szabott és késedelmi pótlékot számított fel. A 2010. évre az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. tv. (a továbbiakban: Áfa tv.) 259.§ 18/ pontjának rendelkezési folytán nem keletkezett a felperesnek áfafizetési kötelezettsége.

Az alperes a 3799454720. számú határozatával helybenhagyta az elsőfokú döntést.

Indokolásában az Áfa tv. 259.§ 7/ pontja szerinti építési telek

fogalmát az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. tv. a továbbiakban: Étv.) 2.§ 2., 3., 6. és 36. pontjai, valamint az országos településrendezési és építési követelményekről szóló 253/1997. (XII.20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: OTÉK) 6.§ (1)-(3) bekezdései szerint határozta meg. Kitért a Miskolci Megyei Jogú Város Főépítészének tájékoztatására, melynek alapján a kérdéses ingatlanok az értékesítések időpontjában beépítésre szánt területen belül, kertvárosias lakózóna megjelölést kapták. Az értékesítések sorozat jellegét az Áfa tv. 259.§ 18/ pontjának megfelelően állapította meg alperes.

A továbbiakban kitért arra, hogy a felperes által csatolt szakértői véleményt nem ingatlanszakértő, hanem adó- és járulékszakértő készítette, holott az ingatlanügyi megítélés bírt volna jelentőséggel: erre tekintettel azt magánvéleményként értékelte.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította a felperes keresetét. Indokolása szerint a becsatolt közigazgatási iratokból és a felek egyező előadásából tényként volt megállapítható, hogy a felperes által értékesített ingatlanok az értékesítés időpontjában nem voltak beépített területek, de mindegyik beépítésre szánt terület volt. A jogszabályi feltételeknek megfelelően kialakított telkek építési teleknek minősülnek, függetlenül attól, hogy azokra az építési engedély kiadása megtörtént-e. Miskolc Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Építési és Környezetvédelmi Osztály ÉK.37.777-2/2008., és az ÉK.1.463-3/2009. számú-, az érintett ingatlanok telekalakítását engedélyező határozataiban rögzítette ugyan a teljes közművesítettség kiépítendőségét, azonban nem az építési telkek kialakításának, hanem a beépítésének feltételeként.

A felperes által értékesített ingatlanok tekintetében az Áfa tv. 259.§ 7/ pontja, illetőleg az Étv. 2.§ 6/ pontjában foglalt fogalom-meghatározásban rögzített valamennyi feltétel megállapítható volt az értékesítés időpontjában, függetlenül attól, hogy építési engedéllyel rendelkeztek-e vagy sem, összközművesítettek voltak-e vagy sem. Az adóhatóságnak ezen törvényi feltételek fennállását kellett vizsgálni.

Kitért arra is az elsőfokú bíróság, hogy az építési engedélyezési eljárás és az abban foglalt feltételeknek való megfelelés, valamint az építési telek Áfa tv. szerinti fogalom-meghatározása nem ugyanazon eljárás. Ennek alapján szükségtelen annak vizsgálata, hogy az adott építési telkek közművesítettsége milyen stádiumában volt az értékesítés pillanatában, mivel ez az Áfa tv. 259.§ 7/ és Étv. 2.§ 6/ pontjaiban adott fogalom-meghatározás körében nem szerepel feltételként.

A felperes által csatolt ingatlanforgalmi szakvéleményre tekintettel rögzítette a jogerős ítélet, hogy a perbeli vita nem szak-, hanem jogkérdés: így nem sértett az alperes jogszabályt

akkor, amikor nem rendelte el a szakértői bizonyítást, és ennek foganatosítása a perben sem volt indokolt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az alperesi határozat elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését és új eljárásra kötelezést, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalra való utasítását kérte. Előadta, az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az építési telekké minősítés azon kötelező kritériumát, amelyet az általa hivatkozott telekalakítási kérelmet elbíráló határozatok is előírnak, úgy mint a közmű létesítését. Kétségtelen, hogy az ingatlanok az értékesítés időpontjában beépítetlen ingatlannak minősültek, de az is egyértelműen megállapítható, hogy nem minősültek építési teleknek, mivel nem volt meg valamennyi közmű. A tényállás feltáratlan maradt. Az Étv. rendelkezései mellett megjelölte a Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának rendeletét (a továbbiakban: Ör.).

Hivatkozott arra, hogy a szakértő kirendelés mellőzésének sem az elsőfokú-, sem az alperesi hatóság nem adta indokát, holott ennek hiányában alperes nem tehetett eleget indokolási kötelezettségének.

Felülvizsgálati kérelmében kifogásolta, hogy az alperes határozatának rendelkező részében helybenhagyta az elsőfokú határozatot, azonban az indokolás kiegészítése azt jelzi, hogy a tényállás hiányos volt, és annak pótlására az elsőfokú hatóságot kellett volna kötelezni új eljárás keretében. Mivel ez elmaradt, a másodfokú hatóságnak nincs mérlegelési jogköre. Az indokolás a döntés érdemi részét képezi, így nem születhetett volna helybenhagyó határozat.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az alperes téves, megalapozatlan tényállását a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 336/A. § (2) bekezdése ellenére fogadta el.

Az alperes a felülvizsgálati kérelem elbírálásáig nem terjesztett elő ellenkérelmet.

A tulajdonostárs esetében a Kúria a Kfv.III.35.177/2015/4. számú ítéletével hatályában fenntartotta az elsőfokú bíróság a 10.K.27.658/2014/9. számú, keresetet elutasító jogerős ítéletét.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Az alperesi határozat indokolásának és rendelkező részének álláspontja szerinti jogsértésére a felperes az elsőfokú bíróság előtt, törvényes határidőn belül, nem hivatkozott, így arról az elsőfokú bíróság nem is dönthetett. A jogerős ítélet ilyen tartalmú

megállapításai hiányában ezen kérdést a Kúria nem vizsgálhatta.

A felülvizsgálati kérelem érdemi indokainak elbírálása során a Kúria osztotta a felperes tulajdonos társának ügyében hozott Kfv.III.35.177/2015/4.számú ítéletben foglaltakat, azoktól felperes esetében sem kívánt eltérni.

Az ingatlanok a felperes által sem vitatottan az építési szabályoknak megfelelően kerültek kialakításra, ellenkező esetben a telekalakítást az illetékes hatóság nem engedélyezte volna. A telekalakítást követően, az értékesítéskor, megfeleltek a beépítésre szánt területen fekvő ingatlan kritériumainak.

A perbeli ingatlanok értékesítése utáni áfafizetési kötelezettség megállapítása tekintetében nem releváns az, hogy milyen feltételekkel kell rendelkeznie a beépíthetőséghez az építési teleknek, márpedig a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezések erre irányadóak. Az Étv. 2.§ (6) bekezdése szerinti definíciónak a perbeli tényállásra történő alkalmazása és értelmezése körében nem releváns az Étv. 36.§ (1) bekezdése, az OTÉK 33.§-a, valamint az Ör. 27.§ (3) bekezdése és 28.§ (22) bekezdése. Ugyanis ezek a jogszabályhelyek nem a teleképítési szabályoknak megfelelő kialakítására vonatkoznak, hanem egyrészt az építésügyi hatósági engedély kiadásának-, másrészt az épület telken való elhelyezésének feltételeire, harmadrészt Miskolcon az építési telek beépítésének feltételeire.

A Kúria a felperes esetében is azt állapította meg, hogy az Áfa tv. 259.§ 7/ pontja szerinti építési telek kategóriába tartozásnak a perbeli időszakban nem volt feltétele, hogy rajta valamennyi közművet kiépítsék. Az elsőfokú bíróság helytállóan határozott, a tényállást feltárta, az alkalmazandó jogszabályokat megjelölte, döntésének okszerű indokát adta, sem a Pp. 26.§ (1), sem a 221.§ (1) bekezdése nem sérült.

A rendelkezésre álló adatok alapján, az irányadó jogszabályok tükrében az elsőfokú bíróság megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperes áfa fizetési kötelezettsége nem szak-, hanem jogkérdés, melyre tekintettel alperes nem mulasztott, amikor nem rendelt ki szakértőt. Ehhez kapcsolódóan a Kúria azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 336/A. § (2) bekezdését sem. A Pp. ezen rendelkezése a peres eljárásban felmerülő bizonyítási kötelezettség megosztásával kapcsolatos szabályozást tartalmaz, meghatározott feltételek fennállása esetére. A felperesnek, amennyiben a Pp. 336/A. § (2) bekezdésére hivatkozik, fő szabály szerint azt kell bizonyítania, hogy a közigazgatási eljárás során bizonyítékot terjesztett elő, amelyeket azonban a közigazgatási szerv nem vizsgált, illetőleg indokolásában a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás

általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. 72.§ (1) bekezdés eb) pontjának megfelelően nem tért ki a felajánlott, de mellőzött bizonyítékok bemutatásra, és a mellőzés indokaira (KGD 2008.2.szám). A felperes ilyen megalapozott előadást nem tett, ennek hiányában az elsőfokú bíróság nem sérthette meg a Pp. 336/A.§ (2) bekezdését sem.

A Kúria a fentiekre tekintettel a Pp. 275.§ (3) bekezdését alkalmazva a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért annak viseléséről sem kellett határozni.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2016. január 7.

Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné dr. Oláh Éva sk. előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró